

Lezing VVA 25 maart 2023

Merkwaardige vraag aan een niet-historicus.

Omringd door drie knappe historici sta ik hier dan in een poging om uit te leggen waarover en waarom ik probeer te doctoreren bij, juist ja, Bruno De Wever.

U zult begrijpen dat ik mij niet echt goed in mijn geestelijk vel voel. Immers, met het diploma van politieke en sociale wetenschappen verwacht je niet een doctoraat te gaan halen in geschiedenis.

De voorgeschiedenis.

Toen ik nog voorzitter van het Vlaams Parlement was, had ik mij voorgenomen te stoppen in 2019. Toch heb ik dan nog als lijstduwer aan de Vlaamse verkiezingen deelgenomen.

Ondanks de boodschap dat ik niet meer zou zetelen werd ik toch gekozen.

Oorspronkelijk idee: het begrip maatschappelijk draagvlak bij grote infrastructuurwerken en met name de Oosterweelverbinding onderzoeken. Dit woord is een van de meest gebruikte en misbruikte woorden in de politiek. Mobiliteit was nu eenmaal mijn ding in de politiek.

Niets daarvan en dus los gelaten....

Belangstelling voor geschiedenis is er altijd geweest uit hoofde van mijn belangstelling voor de Vlaamse Beweging en het Vlaams nationalisme.

Mijn belangstelling voor Wallonië leek mij interessant: het feit dat in de loop van de geschiedenis nogal wat Vlamingen om den brode vaak zijn uitgeweken naar Wallonië leek mij een interessante invalshoek. Het voornaamste motief was om te onderzoeken met wel gemak Vlamingen zich aanpassen in een nieuwe omgeving, vervolgens een volgende stap zetten en dat is zich assimileren en dan tot slot Wallingant worden. Ik wilde dat doen op basis van een uitgebreide bevraging in Wallonië.

Op 12 januari 2018 had ik een interessant onderhoud in een goed restaurant, in Berchem geloof ik, met professor Bruno De Wever.

Mijn Waals onderzoek is wel interessant, maar bronnenmateriaal, zo meen ik mij te herinneren, gaat niet vanzelfsprekend zijn.

“Maar,” zegt Bruno de Wever, “ ik heb twee andere suggesties. Eerste suggestie: Waarom schrijf je niet de geschiedenis van de VU (Volksunie) vanaf 1965 tot de ontbinding in 2001. Je hebt daar een uitgebreid netwerk enz..” (Ik heb zelf een lange periode meegemaakt vanaf 1981 tot aan de ontbinding.)

Tweede suggestie: de geschiedenis van de Vlaamse beweging en de VU in het bijzonder na WO II in Limburg periode 1945-1970.” Dat was het: dicht bij huis, boeiend en uitdagend.

En zo geschiedde. Zonder een diploma van geschiedenis, wel met de motivatie en belangstelling en met een lange ervaring in de Limburgse politiek.

Wat zou het worden? Ga je dat volhouden? Hoe pak je dat aan? Welke administratieve verplichtingen, weer een studentenkaart (met een aantal kortingen ja ja!!), uitgebreid archiefonderzoek, contacten met de promotor, vragen aan allerlei deskundigen over de materie, hulp door (geen stofferige) archivariissen, proffen die uitgebreid en met veel motivatie tekst en uitleg geven....

Kortom, je begint aan een soort avontuur waarvan het einde niet zo duidelijk is.

Je zit hele dagen in archieven, doet telkenmale een archiefdoos open (ik heb er tot op heden toch zeker 500 geopend en weer gesloten!) en komt in aanraking met een stuk geschiedenis waarvan je het bestaan niet vermoedde.

(Bijv. over mijn vader of over de broer van mijn vader die in 1943 als gewestleider van het VNV vermoord werd).

Goed voor de hersenen minder goed voor de fysiek als je een hele dag actief bent geweest in een archief.

En waarover gaat het?

---Archievenonderzoek in Antwerpen (ADV), Leuven(Kadoc), Gent (Amsab), Bibliotheek Hasselt Limburg, Provinciaal Archief Limburg Hasselt en Stedelijk Archief Hasselt (Fonds Leynen!).

In de BIB Hasselt alle steekkaarten doorlopen van Limburgensia : interessante boeken, artikels enz. over Limburg. 60000 onderdelen.

Mijn doctoraat gaat hierover een historische analyse bevatten.